

מסרים לכלל

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'למען תירא את ה' אלקיך' (ו' ב')

יהודי עולה למכונת בה נוסעים כמה חובשי כיפות המזמינים אותו להצטרף אליהם. לאחר כמה דקות מוציא אחד אקדח, השני שולף סכין, והשלישי מאיים עליו שאלו הדקות האחרונות שנשארו לו עלי אדמות. הם גם כופתים את ידיו ואת רגליו והלה כבר מבין לאיזה מלכודת נכנס. פחד מוות תקף אותו, ואימה נוראה אוחת בו מפני הצפוי לו ברגעים הבאים!!!

והנה המכונת סוטה מדרך המלך ונכנסת לפרדס צדדי, והיהודי שלנו כבר רואה את המוות מול העיניים. חולפת עוד דקה והמכונת נעצרת. המחבלים מוציאים את קורבנם הכפות ומשכיבים אותו ליד אחד העצים. בפנים מאיימות המקרינות תאוות רצח הם ניגשים אליו עם כלי המשחית בידיהם. אבל... במקום להרוג אותו הם משנים לפתע את מראה פניהם, מחייכים ואומרים לו: "אל תחשוד בנו שרצינו להרוג אותך. מטרתנו בחטיפה הייתה לעורר אותך לקראת יום הדין הצפוי לך בשמים אחרי מאה ועשרים שנותיך בעולם הזה, או לקראת הימים הנוראים שבהם כולנו עוברים לפני ה' כבני מרון. עכשיו כשאתה יודע כיצד נראית אימת מוות, תדע איך להתייחס ליום הדין בשמיים..."

מה תהיה תגובתו האינסטינקטיבית של החטוף ברגע זה? הוא ינשום לרווחה, הסומק יחזור אט אט ללחיו, אימת המוות ששרתה עליו מפני חברת המרצים תפוג ותפנה את מקומה לשמחה גדולה על נס ההצלה שהתרחש לו. ומה עם ההמחשה שביקשו חוטפיו להנחיל לו לקראת יום הדין? נו, באמת, זו הבעיה! עם הקדוש ברוך הוא הוא כבר יסתדר... הוא הרי קל רחום וחנון, לא כמו המחבלים שאינם יודעים לרחם. משל זה מוכיח לנו עד כמה התרחקנו מיראת שמים אמיתית. שהרי במציאות הדברים ממש הפוכים. צריך לפחד הרבה יותר מריבון העולמים ומאימת דינו הקשה, מאשר מאותה חברת מרצחים שכל מה שהם מסוגלים לעשות הוא ליטול את חייו ולהביאו היישר אל העולם הבא. לעומת דינו של הקדוש ברוך הוא שם מדקדקים כחוט השערה על כל מעשה ומעשה.

(טובך יבעו)

לרפואת

נאוה בת מרים / אברהם בן נאוה / מנשה בן אברהם / בתיה בת רומיה / בלוריה בת עלו
מור בת סימה / שילה בת נעמי / אברהם בן בלוריה / תאיר בת אשר
חיה בת רחל / נתנאל בן עמנואל / טובה רחל בת מרים שמחה / סעדה בת בדרה
שלום בן סליימן / רחל בת חנה תנינה / זכריה בן דוד / מרים בת יצחק.

פינת חזל"כ

שימוש בגוי בשבת

יהודי חייב לשמור שבת, וישנן הרבה מלאכות ופעולות שאסור לו לעשות בשבת. גוי לא מוגבל בעשיית פעולות ומלאכות בשבת, ואסור לגוי לשמור שבת. גוי יכול לעשות בשבת לצורך עצמו כל מה שהוא רוצה גם כשהוא נמצא בבית של יהודי. אסור ליהודי לבקש מגוי לעשות עבור היהודי כל מלאכה או מעשה שאסור ליהודי לעשות בעצמו, למעט מקרים מיוצאי דופן.

אסור ליהודי ליהנות בשבת מכל פעולה או מעשה שעשה עבורו גוי - גם אם לא ביקש מהגוי לעשותה - כל השבת.

וגם אחרי צאת השבת אסור ליהנות מהפעולה עד שיעבור מספיק זמן לעשות את הפעולה אחרי צאת השבת.

לזיווג הגון

נאור בן תמר / יובל בן זכריה / שי בן אברם / ידידה בת בתיה / טל בן בתיה / נתנאל בן בתיה
שמואל בן עליזה / אודליה יונה בת מרים / נתנאל אליהו בן שושנה

חינוך ילדים

פרסים בחינוך חלק ג'

מהו יעד הניתן להשגה שנוכל להבטיח עליו פרס? כשמבטיחים לילד פרס על מאמץ (התנהגות טובה, התקדמות בלימודים...) צריך להגדיר בבירור את היעד ואת הזמן שעל הילד להתאמץ כדי לזכות בפרס. כשהיעד לא ניתן להשגה בגלל קושי גדול יותר מיכולת הילד, או בגלל שהמאמץ נמשך יותר זמן ממה שהוא מסוגל, הילד ישבר באמצע הדרך ולא נגיע למטרה המבוקשת. דוגמה: ילד שמפריע בשיעורים באופן קבוע, צריך להגדיר לו זמן קצר שיוכל לעמוד בו, ולהגדיר לו מה נקרא 'לא להפריע'. אם לא תפריע בשיעורים במשך יום שלם תקבל פרס'. אי אפשר לומר לו אם לא תפריע עשרה ימים תקבל פרס. עשרה ימים זה הרבה מאד זמן לילד. התוצאה של תנאי כזה תהיה ייאוש ואיבוד מוטיבציה. תכנית פרסים יעילה יוצרת מעגל של הצלחה. הילד משיג את היעד מקבל פרס, מתעוררת בו מוטיבציה לחזור על הפעולה ההורה מגדיל את האתגר ברגע שהוא רואה שהילד מסוגל ומבטיח פרס יותר גדול. הילד מתאמץ יותר וכשהוא מצליח יש לו חשק לאתגר גדול יותר. לנו ההורים חשוב לזכור להוריד רמת ציפיות מהילד. להכיר את כוחותיו בכל תחום ולא ללחוץ יותר מידי. לחץ יתר יוצר ייאוש, מוליד אי הצלחה, ומביא את הילד למעגל שלילי. עדיף לבקש פחות ממה שהוא מסוגל ולגרום לו מוטיבציה להצלחה, מאשר לדרוש יותר מידי, ולגרום לו לייאוש. בהצלחה! **שבת שלום**,

שושנה

ליראת שמים

הוונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

סיפור לשבת

דרכו של היצר

מעשה היה ביהודי, שמו 'פתיה', שהתהלך בעיר זרה. פנה אליו בחור אחד ושמו 'ג'ורג'י, וביקש ממנו סיגריה. נתן לו פתיה סיגריה ושאל אותו: "תגיד לי, אתה מכיר אולי מקום לבלות?" ענה ג'ורג'י: "כמובן, אתה הבאת לי סיגריה אני אקח אותך למקום בילוי". הכניס אותו למסעדה והזמין לו משקאות ואוכל, הם ישבו ביחד במסעדה לאכול ולשתות. אמר ג'ורג'י לפתיה, "תראה, בגלל שאני חושב שאתה אדם שאפשר לסמוך עליו אני רוצה לשתף אותך בסוד. יש לי אוצר ואני צריך עזרה של עוד אדם, אם תסכים לעזור לי אני אתחלק אתך בשלל חצי-חצי. האוצר מוחבא באיזה מקום, אוצר שישדר אותך לכל החיים". שאל פתיה: "מה קרה שאתה כל כך סומך עלי ועוד רוצה לחלק איתי את האוצר?" ענה ג'ורג'י: "אם אתה לא רוצה, להתראות!" אמר לו היהודי "לא, לא, חכה רגע, אני אבוא". לקח ג'ורג'י את פתיה למזבלה ואמר לו: "הנה, פה!" שאל פתיה: "מה פה?" ענה ג'ורג'י: "פה במזבלה, תקפוץ!" אמר פתיה: "אני לא קופץ לביצת הזבל הזאת." ג'ורג'י שכנע אותו לקפוץ לזבל ואמר: "אז תהיה מסריח לרגע, אבל אחר כך תהיה עשיר לכל החיים, תתפשט ותקפוץ!". פתיה התפשט וקפץ! ג'ורג'י לקח לו את הבגדים החליפה והארנק, ואמר לו 'להתראות'. אמר לו פתיה: "מה אתה עושה? למה אתה לא קופץ?" ענה לו ג'ורג'י: "תגיד, אתה טיפש? אתה חושב שאם היה אוצר הייתי קורא למישהו, ואם כבר הייתי קורה למישהו זה בטח לא לך, אלא למישהו ממשפחתי. כל זה עשיתי כדי לגזול לך את הארנק ואת החליפה היקרה". אמר פתיה: "איזה טיפש הייתי, איך האמנתי?" אבל הוא כבר היה עמוק בביצת הזבל ולא יכל לצאת. עד כאן המשל. והנמשל: ליצר הרע יש רעיונות מפתים, אחרי שמתפתים וחוטאים. מוצאים את עצמנו עמוק בבוץ תאוות העוה", עד שאיננו יכולים לקום מהביצה מרוב טומאה, ואז היצר בא לקחת את הדבר החשוב ביותר לנו - את הנשמה!.

להצלחת: אברהם בן בלוריה / טובה רחל בת מרים שמחה

לזכות צוק"ל הרב מרדכי אליהו/ לזכות צוק"ל הרב אלעזר אבן חצירא
לזכות צוק"ל ר' יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא.